

≡ 1. fejezet

– Nem kedveled valami nagyon az édesanyádat, igaz-e, fiacskám?

Lincoln Ross Burnett, Cambury tizenhetedik vikomtja kíváncsi pillantást vetett nagynénjére, aki vele szemben üldögélt a fényűző hintóban, amely egyre feljebb kapaszkodott a skót felföld egyik hegyvidéki útján. A kérdés nem volt különösebben meghökkenítő, számára legalábbis biztosan nem. Viszont ha valaki más tette volna fel, akkor egyszerűen tudomást sem vesz róla.

Henry nénikéje – csak a férjének és Lincolnnak engedte meg, hogy így szólítsák – édes, angyali természetű, negyvenötödik esztendejében járó hölgy volt. Kissé talán szétszórt, de ettől csak még inkább imádni való. Az alacsony termetű, gömbölyded nő kerek arcát aranyszínű, göndör fürtök keretezték. Edith lánya a megszólalásig hasonlított rá, csak épp jóval fiatalabb volt. Egyiküket sem lehetett klasszikus szépségnek mondani, de szeretetre méltó jelleme miatt igen hamar meg lehetett kedvelni mindkettőt.

Lincoln rajongott értük. Most már őket tartotta a családjának, nem azt a nőt, aki tizenkilenc évvel ez-

Johanna Lindsey

előtt elküldte a nagybátyja házába, Angliába. Akkor mindössze tízesztendős volt, s valósággal összetörte, amikor el kellett hagynia az otthonát, hogy idegenek között éljen.

Csakhoggy Burnették igazán nem sokáig maradtak idegenek számára. A gyermektelen pár a kezdet kezdetétől úgy bánt vele, mintha a fiuk lett volna. Az érkezése után egy évvel megszületett Edith, s a szülőknek ekkor hozták tudomására, hogy nem lehet több gyermekük. Így hát semmi meglepő nem volt abban, amikor Richard nagybátyja úgy határozott, hogy Lincoln lesz az örököse – a fiúnak még a nevét is megváltoztatták, hogy a nemesi címmel együtt a Burnett név is fennmaradjon.

Az a régi fájdalom már nem gyötörte. Immár több évet élt Angliában, mint amennyit annak idején skóciai otthonában töltött. Skót akcentusa évekkal ezelőtt eltűnt, s remekül beilleszkedett az angol társaságba – a legtöbb ismerőse nem is sejtette, hogy nem ott született. Azt hitték, a Ross egyfajta középső név, nem pedig az eredeti vezetékneve.

Nem, ennyi év után igazán nem kellene, hogy zavarja az az átkozott dolog... de attól még így volt. Azonban nem hagyta, hogy keserűségéből bármi is megmutatkozzon – legalábbis úgy hitte, hogy nem látszik meg rajta semmi. Nagynénje kérdése azonban rávilágított arra, hogy a hölgy átlát rajta.

Különös, de Lincoln többek között épp azt tartotta nagyra a nénikéjében, hogy bár megvolt benne a ké-

pesség arra, hogy kinyilvánítsa acélos akaratát, ha a fiú egészségéről vagy általános boldogulásáról volt szó – hányszor, de hányszor kellett feleslegesen ágyban maradnia még egy napot, hogy teljesen felépüljön egy megfázásból! –, más téren korántsem volt ennyire harcias. Ha valami nem az ő dolga volt, akkor abba nem ütötte bele az orrát, s nem próbálta meg irányítása alá vonni. Lincoln anyja iránti érzései pedig pontosan ebbe a kategóriába tartoztak.

De a fiatalember nem érzett nagy kedvet ahhoz, hogy erre rámutasson.

– Miből gondolja? – kérdezte Henriette-et, hogy elkerülje a válaszadást.

– Amióta eljöttünk otthonról, egyfolytában borongsz valamin, és ez korántsem jellemző rád. Még sosem tűntél ilyen feszültnek... hozzátenném, ennyire hallgatagnak sem. Meg sem nyikkantál azóta, hogy Edith elszundikált.

Szerencsére a fiatalembernek erre megvolt a tökéletes mentsége.

– Sok mindenem kellett elgondolkodnom, hiszen nénikém bejelentette, hogy Edith ebben a báli szezonban debütál, és *én* leszek az, aki gardírozza. Az égvilágon semmit sem tudok arról, hogyan kell felügyelni egy ifjú hölgyet, aki éppen férjet keres.

– Ugyan már, nincs ebben semmi bonyolult. Te magad is beláttad, rég eljött az ideje annak, hogy elkezdj feleséget keresni, mivel eddig senki sem ragadta meg a figyelmedet. Már igazán lehetne saját családod is. Egy-

Johanna Lindsey

re csak húzod-halasztod a dolgot, ami egy férfi esetében nem gond, Edith azonban ezt nem engedheti meg magának. Így hát majd szépen egyszerre lesztek túl rajta. Zseniális ötlet volt, és te ezzel tökéletesen tisztában vagy. Nem gondoltad meg magad, ugye?

– Nem, de...

– Akkor hát vissza is térhetünk az eredeti kérdéshez, igaz? – tartott ki Henriette.

– Nem, azt *tulajdonképpen* megválaszoltam, és amennyiben nem szolgált megelégedésére, úgy esetleg nyugtassa meg magát azzal, hogy aggodalomra nincs semmi oka.

– Badarság – fejezte ki egyet nem értését újra a nő. – Sosem nyaggattalak amiatt, hogy éppen milyen irányt vett az életed, ám ez korántsem jelenti azt, hogy ne lettem volna *mééérhetetlenül* nyugtalan, ha éppen egy rossz úton indultál el.

– Mérhetetlenül? – vonta fel kérdően a szemöldökét a fiatalember, s képtelen volt elfojtani előkíváncozó mosolyát.

Nagynénje kedvét azonban nem vette el az, hogy unokaöccse milyen jót mulat rajta.

– Azt ne hidd, hogy megúszod a beszélgetést, ha beleköpsz minden apróságba.

Lincoln felsóhajtott.

– Rendben. Mi vezetett tehát ahhoz a megdöbbenítő feltételezéséhez, miszerint nem kedvelem az anyámat?

– Talán az, hogy tizenkilenc év alatt egyetlenegyszer sem látogattad meg?

A vikomt már egy ideje kifelé bámult a hintó ablakán. A zord vidék szépsége a szívébe markolt. Ezek szerint emlékezete nem pusztán játékot űzött vele e hosszú évek során. Skócia hegyvidékét éppoly vadnak és csodálatosnak találta, mint ahogy az emlékeiben élt. Figyelembe véve, micsoda hatást tett rá a honi táj viziontlátása, bizton megállapítható, hogy jobban hiányzott neki, mint képzelte volna. Ám még ez is kevés volt ahhoz, hogy hamarabb hazahúzza a szíve.

– Semmi szükség sem mutatkozott arra, hogy ide látogassak, hiszen anyám többször is eljött Angliába – mutatott rá.

– Amely alkalmakkor neked a legtöbb esetben valahol másutt akadt dolgod – vette fel a kesztyűt a nő.

– Halaszthatatlan ügyek – tartott ki a fiatalember, de nagynénje arcán látta, mennyire nem hisz neki.

– Mintha a fogadat húzták volna.

– Az időzítés sosem volt megfelelő.

– Szégyelld magad! Hiszen soha, egyetlen mentséged sem volt hihető. Csupa átlátszó kifogás. Édes istenem, fiacskám, azt hiszem, most először látlak pirulni! Szóval érzékeny pontra tapintottam, igaz?

A fiatal férfi arca csak még mélyebb vörös árnyalatot öltött attól, hogy nagynénje rámutatott erre. Zavarában a hangja is természetellenesen, kifejezéstelenül csengett.

– Henry néni, ez a beszélgetés nem vezet sehová. Kérem szépen, hagyjuk is, mielőtt felébresztjük Edith-t.

A nőt bántotta, hogy unokaöccse nem hajlandó megosztani vele az érzéseit. Ezt Lincoln világosan lát-

Johanna Lindsey

ta abból, ahogy nyelvével méltatlankodva csettintett, s kissé elbiggyesztette a száját... de aztán vállat vont. Henriette sosem duzzogott. Valószínűleg azt sem tudta, hogyan kell. Viszont általában ennyire kitaró sem volt, és a fiatalember tartott attól, hogy még korántsem végeztek ezzel a témával, s valami más alkalommal újra elő fog kerülni.

Nagybátyja ugyan tisztában volt a probléma mibenlétével, de ő sem segíthetett. Richard Burnett és egyetlen húga kapcsolata sosem volt igazán szoros, így a férfi testvére cselekedeteire képtelen lett volna megnyugtató magyarázatot adni – az is igaz azonban, hogy nem fogta a húga pártját a dologban. Lincolnnak mindössze annyit mondhatott el, hogy az anyja akkoriban teljesen egyedül nevelte, mivel nem állt már mellette a férje, aki segíthetett volna... aztán amikor baj lett, fogalma sem volt arról, hogyan kezelje a helyzetet. Egyébként Richard sem szemlélte az egészet teljesen tárgyilagosan – igen hálás volt a húgának, hogy elküldte a fiát hozzá, így neki örököse támadt, hát nem firtatta különösebben a nő indokait.

Lincoln nem igazán tudta, miért döntött végül úgy, hogy ellátogat régi otthonába, de valószínűleg azért, mert elhatározta, hogy megnősül és saját családja lesz – új élet, új kezdet! –, s előtte szeretne volna tisztázni és elengedni régi sérelmeit. Családot alapítani igen jelentős vállalkozás. Azt tervezte, hogy mindent úgy csinál majd, ahogy azt kell, s nem akarta, hogy ebben befolyásolja a múlt egy komor emléke. Egyedül az

aggasztotta, hogy esetleg nem lesz képes szélnek ereszteni korábbi rossz érzéseit. Attól félt, ha viszontlátja anyját abban az otthonban, amit az tőle megtagadott, akkor ettől újra fellobbannak haragja lángjai. Utoljára akkor hatalmasodott el rajta emiatt az indulat, amikor Angliába érkezett, s ez az állapot két egész évig eltartott – két hosszú évbe telt, mire sikerült dühét neheztelessé tompítania.

Most viszont szeretett volna ezzel végleg leszámolni, és soha többé nem foglalkozni vele. Volt némi halvány reménye arra is, hogy tán még az anyjának is képes lesz megbocsátani. Harminc felé közeledett, túl idős volt ahhoz, hogy gyerekkori sérelmeit dédelgesse. És talán nem is egyedül az anyját kellene okolnia. Az asszony egyszerűen csak túl gyáva volt ahhoz, hogy szembeszálljon a szomszédjukkal és kiharcolja, hogy az megzabolázza a fiait, akik mintha eltökélték volna magukban, hogy Lincoln életére törnek, ahányszor csak erre alkalom nyílik. Jó néhány dolgot tehetett volna, hogy véget vessen a brutális összecsapásoknak. Csakhogy az anyja úgy döntött, hogy kerülni próbálja a szülői felelősséget, s inkább a fiát távolította el, inkább őt küldte el messzire az otthonából, a hazájából... és saját magától.

2. fejezet ⇨

Kimberly MacGregor belépett a szalonba, s a kezében tartott levéllel lelkesen integetett, hogy felhívja magára a férje figyelmét.

– Megan megint írt – újságolta. – Valósággal elárasztják meghívásokkal, szokás szerint túl sok is érkezik hozzá, de az adott esetben ez igazán ideális. Hadd találja ki ő, melyek lennének a legmegfelelőbbek. Úgy veszem ki a soraiból, hogy rendkívül izgatott. Azt persze bevallotta, hogy mennyire unatkozott, amikor az ajánlatát tette, hiszen Devlin üzleti ügyben elutazott, így Megan egész nyárra magára maradt. Van kedve elolvasni?

– Nem – érkezett szinte azonnal a válasz túlságosan is zsémbes hangon ahhoz képest, hogy Lachlan MacGregor milyen békés természetű ember volt.

– De ugye, nem gondolja meg magát azt illetőleg, hogy Melissát elengedje Londonba?

– De igen!

– Lachlan!

Házsártos hangja mellé a férfi most már kifejezetten mogorván is nézett.

– Nem szívesen kérnék szívességet Wrothston hercegétől és hercegnéjétől.

Kimberly kissé megnyugodott. Tudhatta volna. Lachlan mostanában talán valóban remekül kijön Devlin St. Jamessel, amikor az a feleségével, Megannel Kregora várába érkezik (vagy ők látogatják a hercegi párt), de ez nem volt mindig így, mivel a két férfi igen bizarr körülmények között ismerkedett össze... talán nem is annyira bizarr, mint inkább jól kitervelt és kifogástalanul megvalósított körülmények között.

Lachlan abban az időben az angol határ környékén zsványkodott – ami egyszerűen útonállást jelentett bizonyos körökben –, hogy így tartsa el a klánját, miután mostohaanyja elszökött a várból és magával vitte az örökségét. Megan és Devlin pedig épp útban voltak Skóciába, hogy összeházasodjanak. Ekkor keresztették egymást útjaik.

Amivel még nem lett volna semmi baj, csakhogy Lachlan azt képzelte, fűlig beleszeretett a szépséges Meganbe, s úgy döntött, hogy nemcsak Devlin erszényét, de a lányt is elragadja tőle. A kaland jól végződött, amennyiben Devlin utánuk vágatott, hogy visszaszeresse jövődöbelijét, Lachlant pedig alaposan elagya-bugyálta a vakmerőségéért.

Különös módon ezzel ismeretségük még nem ért véget, mert bár a két férfi nem tudott róla, egy közös nagynénjük házassága révén rokonok voltak. Amikor Lachlan elhatározta, hogy felhagy az útonállással – anynyi pénzt sosem szerzett vele, hogy eltarthassa belőle

Johanna Lindsey

a családját –, és szorult helyzetéből inkább úgy kerül ki, hogy feleségül vesz valami gazdag örökösnyt, akkor ehhez a nagynénihez fordult segítségért a menyasszonykeresésben. Margaret nénikéje pedig ekkor éppen Angliában tartózkodott unokaöccsénél, Devlinnél.

Kimberly is Wrothstonban ismerte meg Lachlant. Tulajdonképpen ugyanazzal a céllal érkezett oda: hogy férjet találjon magának. A fiatalember azonban egy rövid időre teljesen megfélelkezett a feladatról, amiért Angliába jött – nem tudta ugyanis, a hölgy, akit előző évben azzal rabolt el, hogy feleségül veszi, mostanra már boldog házasságban él a házigazdájával. Ugyanakkor a tény, hogy Megan Wrothston hercegnéje lett, korántsem tántorította el attól, hogy megpróbálja elcsábítani a férjétől.

Kimberly tudatában volt annak, mennyire belebolondult Lachlan a szépséges Meganbe, ezért azonnal ki is húzta a lehetséges férjjelöltek listájáról... pedig igen erős vonzalmat érzett iránta. Mivel azonban a kastélynak ugyanabban a szárnyában szállásolták el őket, úton-útfélen egymásba botlottak. Első pillantásra talán úgy tűnhetett, mintha állandóan borsot törnének a másik orra alá, s több ellenségeskedő szóváltásra is sor került közöttük, ám egy idő után kiderült, hogy a vonzalmuk kölcsönös, s Lachlan végül inkább Kimberlyt csábította el.

Devlint természetesen egyáltalán nem tette boldoggá, hogy vendégül kellett látnia a skót zsványt, aki megpróbálta elrabolni a jövődöbelijét, még akkor sem, ha

közös nagynénjük révén rokonok lettek. Nem volt tehát abban semmi meglepő, amikor lecsapott az első kínálkozó lehetőségre, hogy még az előzőnél is alaposabban ellássa Lachlan baját. Igazság szerint azonban nem járt volna sikerrel, ha a skót fiatalember le nem issza magát a sárga földig – Kimberly miatt. Amikor ugyanis nem volt részeg, akkor több mint két méter magas, izmos természetével a legtöbb összecsapásból győztesen került ki.

Devlinnek ugyan bocsánatot kellett kérnie amiatt, hogy Lachlant megvádolta lovai elrablásával (amiben teljességgel ártatlan volt), valamint az ütlegelésért is, de végül csak megbarátkoztak egymással – bár beletelt jó pár évbe –, s még mindig remekül kijöttek egymással. Kimberly tehát ezzel nem magyarázhatta Lachlan iménti megjegyzését.

– Az egész Megan ötlete volt, szó sincs szívességről – emlékeztette a férjét. – Mihelyt tudomást szerzett arról, hogy Melissa udvarlóit rendre elriasztják az én túlzottan kottlós természetű fivéreim, rögtön azt javasolta, hogy Meli utazzon Angliába, ahol MacFearsonéket senki sem ismeri. Maga is jó ötletnek látta, Meli pedig már alig várja, hogy indulhasson. Úgyhogy most már meg ne gondolja magát!

– De én azt hittem, hogy Wrothstonban lakik majd, ahogy mi is, ha Angliába megyünk, nem pedig Londonban – morogta a férje. – A kislány töltött már annyi időt Wrothstonban, hogy olyan biztonságban érezze ott magát, mintha otthon lenne. De London más, és majd szorongani fog...

Johanna Lindsey

– Szorongani? – szakította félbe Kimberly. – A lányunk *izgatottan* várja ezt az utazást. Ha valaki szorong, az maga, mivel mi ketten csak nyáron utazunk Melissa után. Erről lenne szó? Jobb meggyőződése ellenére hagyja, hogy az aggodalma felülkerekedjen?

– Nem, én csak azt nem szeretném, ha a lányunk úgy érezné, hogy muszáj mindenképpen valami férjjel hazatérnie. Túl fiatal ahhoz, hogy ekkora terhet tegyünk a vállára. Megnyugtatta afelől...?

– Igen, igen, megnyugtattam afelől, hogy ha úgy tetszik neki, akár vénlány is maradhat.

– Ez cseppet sem mulatságos, Kimber.

A nő azonban letorkolta.

– Maga az, aki annyira felfújja az egészet. A legtöbb hasonló korú lány ugyanebben a cipőben jár... én magam is végigcsináltam. S míg *én* talán valóban nyugtalankodtam egy kissé, Melire ez egyáltalán nem jellemző. Azt tervezi, hogy remekül fog mulatni, új barátokkal ismerkedik, hogy ámuldozik majd azon, mekkora város London, *sőt* még az is felöltött benne, hogy eközben talán férjet is szerez magának. Csakhogy egyáltalán nem ez szerepel a listája élén. Meli azt hitte, *mi* vagyunk azok, akik azt szeretnénk, ha komoly erőfeszítéseket tenne, hogy eljegyezze magát valakivel, de biztosítottam afelől, hogy az is rendben van, ha menyasszonyként tér vissza, és az is, ha nem. Indulás előtt talán nem ártana, ha maga is beszélne vele erről, hogy teljesen megnyugodjék, és onnantól fogva egyszerűen csak hagyja a dolgokat megtörténni. Nos, sikerült elosztatnom az összes utolsó pillanatban támadt kételyét?

– Nem. Ezzel ugyanis túl nagy felelősséget helyezünk a hercegné vállára.

– Ezek szerint inkább azt szeretné, ha mi ketten nemcsak néhány hétre utaznánk Londonba, ahogy eredetileg terveztük, hanem az egész nyarat ott töltenénk?

A férfi pontosan olyan elhűlten meredt rá, ahogy arra Kimberly számított is.

– De azt mondta, hogy erre nem lesz szükség!

– Nincs is, úgyhogy ne kezdje újra. Azt már megbeszéltük, hogy Megan szívesen segít. Mi több, nem is ő maga szervezi a társasági összejöveteleket, csak meghívást kapott rájuk, amit kétségtelenül egyébként is elfogadott volna. Emellett imádja Melit, és különben is, nagyon ért az ilyesmihez. Engem is ő gardírozott, nem igaz? S ezzel hozzájárult ahhoz, hogy a házasság boldog révébe tereljen bennünket.

A férfi arcán mosoly jelent meg ennek hallatán.

– Hát így festené le, kicsi drágám? A házasság boldog révében élünk?

A nő felvonta egyik sötétarany szemöldökét.

– Tán nem így látja?

Lachlan megfogta a kezét, talpra állította, majd szorosán magához ölelte.

– Személy szerint csak mennyországnak szoktam nevezni.

– Nahát, csak nem? – Kimberly visszanevetett rá, aztán apró fintort vágott. – Ó, nem, ilyen könnyen nem ússza meg a dolgot! Árulja el, miért támadtak hirtelen kételyei? De most az igazat mondja, ne holmi suta kifogásokat.

Johanna Lindsey

A férfi nagyot sóhajtott.

– Volt az a reményem, hogy a mi kislányunk végül valami rendes skót fickónál köt ki, aki elég bátor ahhoz, hogy fittyet hányjon a családi legendára, és vígan ellássa a baját a maga bármelyik fivérének, aki csak kekeckedni mer vele.

– Ez igazán nem volt szép! – közölte a nő, és jókorát csapott Lachlan vállára, mielőtt az elhúzódott volna tőle. – Szeretem a fivéreimet...

– Ezzel tisztában vagyok, Kimber, magam is elviselem őket, de azt nyilván maga sem tagadja, mennyire rászolgáltak egy-két alapos verésre azzal, hogy elriasztották Meli összes udvarlóját. Ha nem lennének barátaink Angliában, akik hajlandók gardírozni őt egy nyáron át, akkor szegény kislánynak esélye sem lenne arra, hogy férjhez menjen, márpedig én azt szeretném, ha a lányom éppoly boldog lenne a házasságában, mint amilyen boldoggá én tettem magát.

– No lám csak, kinek nagy a mellénye? – nevette el magát a nő.

– Attól még igaz – jelentette ki mérhetetlen önbizalommal a férje.

– Talán – egyezkedett csúfondáros mosollyal Kimberly, de aztán elkomolyodott. – Ami pedig Melit és az ő eljövendő boldogságát illeti... számít-e magának, hová való a férfi, aki elnyeri a szívét? És mielőtt felelne, el ne feledje, hogy az angol felesége sértve érzi majd magát, amennyiben igennel válaszol.

A férfi felkacagott a figyelmeztetés hallatán.

– A feleségem csak félig angol, habár annak néha örülnék, ha a skót fele mégsem MacFearson lenne.

Kimberly azonban ezúttal nem foglalkozott az apjára tett megjegyzéssel.

– Válaszoljon csak!

– Nem, kicsi drágám, tulajdonképpen nem abban reménykedtem, hogy Meli jövőbelineje skót lesz. Inkább csak annak örülnék, ha kicsit közelebb élne, nem pedig Angliában. Mindössze arról van szó, hogy nem szeretném, ha a kislányunk olyan messzire elköltözne – fejezte be nagyot sóhajtva.

A nő újra odasimult hozzá, és tenyerét az arcára tapasztotta.

– De hát *tudta*, hogy erre azért van némi esély.

– Igen.

– S azt is, hogy elég kicsi a valószínűsége annak, hogy valahol a környéken talál majd férjet. Itt, ahol mi élünk, nincsenek városok, s a szomszédos klánokban nincs a lányunkhoz hasonló korú fiatalember. Meli esélyeit tovább szűkíti az, hogy a MacGregor-klán fejének a leánya.

– Igen, ezt jól tudom.

– Ezek szerint pusztán arról van szó, hogy már azelőtt elkezdte gyászolni a lánya elvesztését, hogy az férjhez ment volna? – tudakolta enyhén ingerült hangon a nő.

A férfi kissé megszeppenve biccentett. Kimberly úgy döntött, ezúttal nem szidja le a butasága miatt.

Johanna Lindsey

– Lach, én sem örülök majd, ha elhagy bennünket – magyarázta inkább. – De a születése napjától fogva tudtuk, egy nap elmegy, hogy saját családot alapítson, s már akkor sem számítottunk arra, hogy ez a család valahol Kregora vára közelében él majd. Az persze igaz, hogy olyan távoli helyre nem gondoltunk, mint Anglia, de...

A nő ekkor magát is jól meglepte, mert váratlanul csorogni kezdtek a könnyei. A férje magához vonta, s megnyugtató hangon mormolni kezdett valamit a fülébe. Kimberly végül eltolta magától. Bosszankodott a saját viselkedése miatt.

– Fogalmam sincs, ezt miért csináltam – motyogta.

Lachlan rávigyorgott, de azért jól látszott rajta, még mindig van egy kis bűntudata.

– Sajnálom, Kimber. Eszem ágában nem volt feléleszteni minden aggodalmát.

– Nem is tette. Magával ellentétben én örülök annak, hogy Melinek lehetősége nyílik Londonban tölteni a szezon egy részét. Én csak... – Elhallgatott és belőle is mély sóhaj tört fel. – Csak bennem is ugyanez a remény munkált, pedig azt hittem, hogy már régen felhagytam vele. Annyira reménytelen az egész! Még az a pár fiatalember, aki eljött vizitelni... ők is mérföldekre laknak... Maga nyilván ezért nem bánta annyira, amikor az öcséim elűzték őket innen.

– Mérföldek? Az mifelénk nem távolság! Inkább csak arról van szó, hogy nem tettek rám valami jó benyomást, s igazam volt, ez később be is bizonyosodott.

Merthogy igen fürgén elináltak, mihelyt a fivérei rákezdtek. Az utolsó ráadásul csak egy kis figyelmeztetésben részesült Ian Kettőtől arról, hogy mennyire morcos szokott lenni, ha az unokahúgát bármivel elszomorítják.

– Azt hiszem, inkább Ian Kettő hangvételéről lehetett szó... no meg közben erősen markolta szegény fiú ingét is...

Mindketten kacagtak egy jót, ahogy felidéztek, milyen villámgyorsan menekülőre fogta az említett udvarló. Épp csak kinyögött egy bocsánatkérést, és már vágatott is az ajtó felé. A nevetés kicsit enyhített a szülők szorongásán, vagy legalább abban segített, hogy ne nagyítsák fel túlzottan aggodalmaikat.

– Hát, gondolom, ezt nem lehet elkerülni – jegyezte meg beletörődő hangon Lachlan.

– Nem lehet.

– Ha már szóba került... Meli végzett a csomagolással?

– Még három napot itthon tölt, úgyhogy erre bőven van ideje. Elment meglátogatni apámat, és valószínűleg az éjszakát is ott tölti. Szerintem egyébként főleg azért látogatta meg őket, mert szeretné megnyugtatni a fivéreiemet, hogy nem neheztel rájuk azért, mert itthon tönkretették minden esélyét a férjhez menésre. Ha esetleg nem tudta volna, közölük jó páran tényleg tevőlegesen hozzájárultak az udvarlók eltűnéséhez, habár az is igaz, hogy Meli nem mutatott különösebb érdeklődést a tavaly idelátogató fiatalemberek iránt. Úgyhogy szerinte nincs is semmi baj. Emellett szeretné őket arról bizto-

Johanna Lindsey

sítani, hogy mihelyt megpillantja az igazit, magától is rögtön tudni fogja, és semmi szükség arra, hogy a fiúk emiatt aggódjanak.

– És tényleg azt hiszi, hogy szavakkal sikerül őket megnyugtatni bármiről is?

– Nos, Melissa reménykedik benne – mosolyodott el Kimberly. – Az öcsém tulajdonképpen hallgatnak az észérvekre... néha.

Lachlan felhorkant. Kimberly viszonylag későn ismerte meg fiútestvéreit – úgy nőtt fel, hogy azt hitte, egyke gyermek, s csak akkor szerzett róluk tudomást, amikor Lachlan feleségül vette és magával hozta Skóciába. A fiúk egyszer csak felbukkantak a küszöbén – pontosabban, nagy csapatban belovagoltak a felvonóhídon a várba... mind a tizenhatan. S ők csak az előrs voltak, mert hamarosan megérkezett a lány valódi apja, akivel szintén sosem találkozott még... aki valóságos legendának számított a skót felföldön, s nem feltétlenül a jó értelemben.

Ian MacFearson. Anyáknak pusztán a neve említésével sikerült gyerekeiket rávenni arra, hogy rendesen viselkedjenek. Azt beszélték róla, nála szörnyűbb, sötét gazember már nem is létezik. Oly gonosz, hogy elégedetten hátradőlve szemléli, ahogy a fiai megkísérlik megölni egymást... s még hergeli is őket. Mások azt mesélték, hogy egyszerűen csak egy öreg remete, aki több mint negyven éve nem hagyta el a házát... no de miért is tette volna, amikor valóságos háremet tart benne? Akadtak, akik szerint már évekkel korábban meghalt,

s csak a kísértete járja azt a romos erődítményt, amelyben régen elzárta magát a külvilágtól. Mindezekből semmi sem volt igaz, de persze nem sokan találkoztak személyesen Ian MacFearsonnel, hogy meggyőződhessenek e mendemondák hamisságáról.

Annyi szent, hogy *valóban* remeteként élt, s manapság mindössze azért hagyta el otthonát, hogy meglátogassa Kimberlyt és a családját Kregora várában. Ennél jóval gyakrabban fordult elő azonban, hogy a lánynak kellett elutaznia hozzá, amit Kimberly cseppet sem bánt. Voltaképpen kifejezetten tetszett neki az apja otthonát övező legenda, a borongós hangulat, a környező kopár fák, a feltornyosuló sötét felhők – a látvány holmi boszorkány várára emlékeztette, nem pedig erődítményből átalakított lakóházra, amit egy sziklás hegyfokra építettek. Odabent viszont mélabúnak semmi nyoma nem volt, hiszen ez volt nagyhangú fivérei otthona.

És persze abban sem volt szemernyi igazság sem, hogy a legények állandóan igyekeztek volna eltenni egymást láb alól, annak ellenére, hogy összecsapásaikból esetleg ilyesmire lehetett következtetni. Ők egyszerűen csak civakodtak egymással, ahogy az testvérek között megszokott, de sosem volt céljuk a másikat bántani. Mindannyian vadul lojálisak voltak egymáshoz – ha valaki megbántott közülük egyet, az összessel gyűlt meg a baja.

A háremről szóló történet is badarság volt, habár némelyest érthető, figyelembe véve, hány fiat nemzett Ian. A fiúknak csak az apjuk volt közös, de akadt köz-

Johanna Lindsey

tük néhány, akiket ugyanazon anya szült. Mindannyian törvénytelen gyerekek voltak, mert Ian sosem nősült meg. Ez egyetlenegyszer állt csak szándékában – élete legnagyobb részében Kimberly anyjába volt szerelmes, akit azonban a szülei Amburough grófjához kényszerítették hozzá, a férfihoz, akit Kimberly az apjának hitt, míg az részegen be nem vallotta, hogy a megisztelő cím Iant illeti.

Ian tehát sosem nősült ugyan meg, viszont nem tagadta meg egyetlen gyermekét sem. Akikről csak tudomást szerzett, mindannyiukat befogadta a házába, még azokat is, akik igen messze, például Aberdeenben születtek. A háremre vonatkozó mendemondáknak az adhatott táptalajt, hogy néhány anyának is megengedte, hogy ott lakjon – még azután is, hogy már semmiféle érdeklődést nem tanúsított irántuk. Bárki volt is egy adott időben az asszonya, hozzá mindig hű volt. Legalábbis erről biztosított mindenkit, akinek eszébe jutott rákérdezni.

Annyi szent, hogy családi kapcsolataik erősen... szokatlanok voltak, s Kimberly akár örülhetett volna annak, hogy máshol nőtt fel, ha a férfi, aki felnevelte, nem bizonyul olyan zsarnoki, érzéketlen személynek. A fiúk között akadt néhány, akinek volt lánytestvére, de Kimberly volt az egyetlen, aki *mindannyiuké* volt, így rá is vonatkozott a fiúk teljes lojalitása. Mint egyetlen lány, sokkal nagyobb védetséget élvezett, mint bármelyikük – pedig közben ő volt a legidősebb is. Ugyanez a védelem illette meg Melissát is a születése napjától

A SZERELEM NYOMÁBAN

fogva. S minthogy a fivérek mindannyian ott voltak, amikor megszületett, teljesen természetesnek tekintették, hogy a kicsi az *övék* is.

Az évek során Lachlannak nem egyszer meggyűlt velük a baja emiatt. Ha Kimberlyvel összekülönböztek valamin, vagy akár csak morcosan nézett a nőre, jó eséllyel felbukkant a teljes fivéri had, hogy rendesen elkalapálja, még akkor is, ha magának a fenytésre okot szolgáltató eseménynek csak egyikük volt a tanúja. És isten mentsen attól, hogy a fiúk látogatása során esetleg leszidja Melit valamiért. Kész csoda volt, hogy Lachlan elviselte valahogy a bandát, hisz annyiszor megesett, hogy a fiúk előbb támadtak, s csak utána kérdeztek rá a kiváltó okra. Nyilván a közös skót vér lehetett, de a férfi voltaképpen elfogadhatónak tartotta a viselkedésüket, helyénvalónak, s ezért sosem tett szemrehányást nekik.

Kimberly pedig nagyon szerette a testvéreit, mind a tizenhatot, s ő volt az első, aki mentséget keresett számukra, ha fény derült valamiféle hiányosságukra – ami-ben hiányt biztosan nem szenvedtek, mivel veszekedős, forrófejű társaságról volt szó. Ez főként azért volt különös, mert Ian nevelte fel őket, aki kifejezetten szelíd embernek számított. Legalábbis az volt még azelőtt, hogy visszatért volna Skóciába összetört szívét gyógyítani. Amióta azonban Kimberly a család részévé vált, életét újra a teljes béke jellemezte.

